

Poesia escènica

Joan Brossa

Pim-Pam-Pum

I

Des de la foscor absoluta l'escenari s'il·lumina. Fons blau. Cap a la dreta, una tauleta de nit. Tibat, al mig de l'escena, un personatge, alt, de frac, amb barret de copa i els guants a la mà. Pausa. Entra per la dreta una senyora, tibada, en vestit de nit fosc i, del calaix de la tauleta de nit, en treu una banda vermella, que col·loca amb tota solemnitat al gran dignatari. La gran dignatària se'n torna igualment tibada. El personatge continua immòbil. La llum va agafant un to vermellós fins al color roig intens; després es va apagant gradualment fins a restar a les fosques.

II

L'escenari s'il·lumina. Fons groc. Immòbil al mig de l'escena, un clergue amb barret de teula i manteu. De sobte es despulla lentament. És una dona, una stripteasista que fa el seu número d'una manera rutinària, més aviat vulgar, tot ondulant els costats. Sota la sotana duu roba interior femenina de color violeta, amb les mitges negres. Quan s'ha despullat del tot resta immòbil i s'apaguen els llums.

III

L'escenari s'il·lumina. Fons rosat. Al mig, un militar immòbil amb el pit ple de creus i medalles i amb la mà esquerra recolzada al sabre. Pausa. De sobte li van caient les condecoracions una per una. En caure-li l'última, baixa el

TELÓ